

Քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը — քսանիններորդ թիվը

Եզեկիել Թիվ Տասը

Jeff Pippenger

2026-08-31

Եզեկիելի գրքում կան բազմաթիվ զարմանահրաշ և կարևոր մարգարեական գծեր ու ճշմարտություններ: Տաճարի ներսում գտնվող մարգարեների աստվածաշնչյան պատկերների մեջ Եզեկիելն է, առավել քան բոլոր մյուսները, որ մատնանշում է անիվները՝ անիվների մեջ: Այդ անիվները, ըստ Քույր Ուայթի, ներկայացնում են մարդկային գործունեության բարդ փոխազդեցությունը՝ պատկերելով վերջին անձրևի ժամանակաշրջանի իրադարձությունների հաջորդականությունը: Այդ իրադարձությունները մարգարեն ներկայացնում է, երբ ինքն իսկ դառնում է մարգարեության մասը՝ գործնականում ներկայացված առակի մեջ, ինչպես, օրինակ, երբ Եզեկիելը չորրորդ գլխում Երուսաղեմի պաշարման պատկերացման մեջ պառկում է իր ձախ, ապա աջ կողքի վրա: Կան նաև տասներեք հատուկ թվականներ, որոնք ուրվագծում են Եզեկիելի պատմությունը և, այդպիսով, տալիս են վերջին անձրևի ժամանակաշրջանի սահմանանշանները, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են: Ճշմարտություններ են փոխանցվում ոչ միայն թվականների միջոցով, այլև այնպիսի թվերի միջոցով, ինչպիսիք են տասնյոթը, տասնինը, քսանհինգը, յոթանասունը, քառասունը, երեք հարյուր իննսունը և, իհարկե, երեսունը: Մեկ այլ թիվ, որը թերևս Եզեկիելի գրքի ամենակարևոր թիվն է, հարյուր հիսունն է: Սակայն հարյուր հիսուն թիվը Եզեկիելի գրքում չի գտնվում: Եվ dennoch, տող առ տող՝ այն այնտեղ է:

Հարյուր հիսուն թիվը մարգարեականորեն ներառված է պաշարման գծի մեջ, իսկ պաշարումը հստակ մարգարեական գիծ է. կամ, եթե կամենաք, պաշարումը անիվ է: Պատմության մարգարեական գիծը միշտ պիտի ունենա ալֆա և օմեգա, և այդպիսով ալֆայի ու օմեգայի հատկանիշները պետք է ներկայացված լինեն գծի սկզբում և վերջում, այլապես այն գիծ չէ: Պաշարման ալֆա իրադարձությունը Եզեկիելի կնոջ մահն էր, իսկ պաշարման վերջը Քրիստոսի հարսի մահն էր, ինչպես ներկայացված է Երուսաղեմի կործանմամբ:

Եվ ես՝ Հովհաննեսս, տեսա սուրբ քաղաքը՝ նոր Երուսաղեմը, որ իջնում էր Աստծուց՝ երկնքից, պատրաստված իր մարդու համար զարդարված հարսի պես: Եվ երկնքից մի բարձրաձայն ձայն լսեցի, որ ասում էր. «Ահա՛, Աստծու խորանն մարդկանց հետ է, և Նա պիտի բնակվի նրանց հետ, և նրանք պիտի լինեն Նրա ժողովուրդը, և Ինքը՝ Աստված, պիտի լինի նրանց հետ և լինի նրանց Աստվածը: Եվ Աստված պիտի սրբի նրանց աչքերից ամեն արտասուք, և այլևս մահ չի լինի, ոչ սուգ, ոչ աղաղակ, ոչ ցավ այլևս չի լինի, որովհետև առաջինները անցան»: Եվ գահի վրա նստողն ասաց. «Ահա՛, ամեն ինչ նոր եմ անում»: Եվ ասաց ինձ. «Գրի՛ր, որովհետև այս խոսքերը ճշմարիտ են և հավատարիմ»: Եվ ասաց ինձ. «Կատարված

է: Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբը և վախճանը: Ծարավին ես ձրի պիտի տամ կյանքի ջրի աղբյուրից: Հաղթողը պիտի ժառանգի ամեն ինչ, և Ես պիտի լինեմ նրա Աստվածը, և նա պիտի լինի Իմ որդին: Բայց երկչոտների, անհավատների, պիղծերի, մարդասպանների, պռոնիկների, կախարդների, կռապաշտների և բոլոր ստախոսների բաժինը պիտի լինի կրակով և ծծմբով այրվող լճում. սա է երկրորդ մահը»: Եվ եկավ ինձ մոտ այն յոթ հրեշտակներից մեկը, որ ունեին յոթ գավաթները՝ լցված յոթ վերջին պատուհասներով, և խոսեց ինձ հետ՝ ասելով. «Արի՛, այստեղ, քեզ պիտի ցույց տամ հարսին՝ Գառան կնոջը»: Հայտնություն 21:2–9:

Եզեկիելի կինը մահանում է պաշարման սկզբում, և այնտեղ նա բնորոշվում է որպես Եզեկիելի «աչքերի ցանկությունը», իսկ նույն գլխում ներկայացված Երուսաղեմի կործանման մեջ Երուսաղեմն էլ բնորոշվում է որպես Իսրայելի «աչքերի ցանկությունը»:

Դարձեալ իններորդ տարում, տասներորդ ամսում, ամսուայ տասներորդ օրը, Տիրոջ խօսքը եկաւ ինձ՝ ասելով. ... Տիրոջ խօսքը դարձեալ եկաւ ինձ՝ ասելով. Մարդո՛ւ որդի, ահա Ես մի հարուածով քեզնից վերցնում եմ քո աչքերի ցանկալին. բայց դու ոչ պիտի սգաս, ոչ պիտի լաս, եւ քո արտասուքները չպիտի հոսեն: Չսպի՛ր քո ողբը, մեռելների համար սուգ մի՛ անիր, գլխիդ կապանքը կապի՛ր քեզ վրայ, եւ հագի՛ր կօշիկներդ քո ոտքերին, եւ շրթունքներդ մի՛ ծածկիր, եւ մարդկանց հացը մի՛ կեր: Առաւօտեան ես խօսեցի ժողովրդին, իսկ երեկոյեան կինս մեռաւ. եւ առաւօտեան արեցի, ինչպէս ինձ պատուիրուել էր: Եւ ժողովուրդն ինձ ասաց. «Չե՛ս ասի մեզ, թէ ի՛նչ են մեզ համար այս բաները, որ այդպէս անում ես»:

Ապա ես նրանց պատասխանեցի. «Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Ինսպի՛ր Իսրայելի տան հետ. այսպէս է ասում Տեր Աստվածը. Ահա, Ես պիտի պղծեմ Իմ սրբարանը՝ ձեր գործության պարծանքը, ձեր աչքերի ցանկությունը և այն, ինչին ձեր հոգին խնայում է. և ձեր որդիներն ու ձեր դուստրերը, որոնց դուք թողել էք, սրով պիտի ընկնեն: Եվ դուք պիտի անեք, ինչպէս ես արեցի. ձեր շուրթերը չպիտի ծածկեք և մարդկանց հացը չպիտի ուտեք: Եվ ձեր խույրերը պիտի լինեն ձեր գլուխների վրա, և ձեր կոշիկները՝ ձեր ոտքերին. դուք չպիտի սգաք և չպիտի լաք, այլ պիտի հավկեք ձեր անօրենությունների մեջ և տնքաք միմյանց առաջ»:

Այսպէս Եզեկիելը ձեզ համար նշան կլինի. ինչպէս որ նա արեց ամեն բան, այնպէս էլ դուք պիտի անեք. և երբ այս կատարվի, պիտի իմանաք, որ Ես եմ Տեր Աստվածը: Եվ դու, մարդո՛ւ որդի, այն օրը, երբ նրանցից վերցնեմ նրանց գործությունը, նրանց փառքի բերկրանքը, նրանց աչքերի ցանկությունը և այն, ինչին նրանք իրենց միտքն են կապում, նրանց որդիներին և նրանց դուստրերին, այն օրը փրկվածը քեզ մոտ պիտի գա, որպէսզի լուրը հաղորդի քո ականջներին: Այն օրը քո բերանը պիտի բացվի դեպի փրկվածը, և դու պիտի խոսես ու այլևս համր չմնաս. և դու նրանց համար նշան պիտի լինես, և նրանք պիտի իմանան, որ Ես եմ Տերը: Եզեկիել 24:1, 15–27:

Պաշարման ալֆան Եզեկիելի փափագի մահն է, իսկ օմեգան՝ Իսրայելի փափագի մահը:

Լսելով, սակայն՝ չլսելով

Հինգ անգամ է, երբ ծերերը կամ ժողովուրդը ինչ-որ կերպ ներկայացվում են որպես Եզեկիելին լսողներ: Եզեկիել 8:1-ում Հուդայի ծերերը նստում են նրա առաջ: Եզեկիել 14:1-ում ծերերը գալիս են և նստում նրա առաջ: Եզեկիել 20:1-ում Իսրայելի ծերերը գալիս են Տիրոջից հարցնելու: Եզեկիել 37:18-ում Աստված ասում է Եզեկիելին. «Եվ երբ քո ժողովրդի որդիները քեզ ասեն՝ ասելով. Մի՞թե մեզ չես ցույց տա, թե սրանք ինչ են նշանակում»: Քսանչորսերորդ գլխում ժողովուրդն ուղղակիորեն հարցնում է. «Մի՞թե մեզ չես ասի, թե այս բաները մեզ համար ինչ են, որ այսպես անում ես»: Հինգ դեպքերից յուրաքանչյուրում ծերերը կամ ժողովուրդը լսողիկյան վիճակում են:

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ և ասա՛ այս ժողովրդին. “Լսելով պիտի լսեք, բայց չպիտի հասկանաք, և տեսնելով պիտի տեսնեք, բայց չպիտի ընկալեք: Այս ժողովրդի սիրտը պարարտացրո՛ւ, նրա ականջները ծանրացրո՛ւ, և նրա աչքերը փակո՛ւ, որպեսզի չտեսնի իր աչքերով, և չլսի իր ականջներով, և չհասկանա իր սրտով, և չդառնա, և չբժշկվի”»: Եսայիա 6:9, 10.

Լսելով՝ չլսող ժողովրդի հինգ պատկերավոր ներկայացումները և տեսնելով՝ չտեսնող ժողովրդի հինգ պատկերավոր ներկայացումները համընկնում են Եսայու վկայության մեջ տեսնելուց և լսելուց հրաժարվողների հինգ քայլերի հետ:

Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող տողի վրա, տող տողի վրա, այստեղ՝ քիչ, այնտեղ՝ քիչ, որպեսզի գնան և հետ ընկնեն, և կոտրվեն, և որոգայթի մեջ ընկնեն, և բռնվեն: Եսայիա 28:13:

Եվ նրանցից շատերը պիտի սայթաքեն, պիտի ընկնեն, պիտի փշրվեն, պիտի որոգայթն ընկնեն և պիտի բռնվեն: Եսայիա 8:15:

Նշաններ

Եզեկիելի քսանչորսերորդ գլխում պաշարման սկզբից սկսվող ժամանակահատվածը և Եզեկիելի կնոջ՝ նրա աչքերի ցանկության մահը ավարտվում են Երուսաղեմի՝ Իսրայելի աչքերի ցանկության մահով: Մեկուկես տարվա պաշարումն իր մեջ կրում է Ալֆայի և Օմեգայի դրոշմը, և այդ ժամանակահատվածը սկսվում ու ավարտվում է նշանով: Ինչպես Եզեկիելի քսանչորսերորդ գլխում, այնպես էլ Հիսուսը Մատթեոս քսանչորսում նույնականացնում է պաշարման նշանը:

«Քրիստոսի խոսքերը ասվել էին ժողովրդի մեծ բազմության լսելիքով. բայց երբ Նա մենակ էր, Պետրոսը, Հովհաննեսը, Հակոբոսը և Անդրեասը մոտեցան Նրան, երբ Նա նստած էր Ձիթենյաց լեռան վրա: «Ասա՛ մեզ,— ասացին նրանք,— ե՞րբ պիտի լինեն այս բաները, և ի՞նչ պիտի լինի Քո գալստյան և աշխարհի վախճանի նշանը»: Հիսուս Իր աշակերտներին չպատասխանեց՝ առանձին-առանձին ներկայացնելով Երուսաղեմի կործանումը և Իր գալստյան մեծ օրը: Նա այս երկու իրադարձությունների նկարագրությունը միախառնեց: Եթե Նա Իր աշակերտներին բացահայտեր ապագա իրադարձությունները այնպես, ինչպես Ինքն էր տեսնում դրանք, նրանք ի վիճակի չէին լինի դիմանալու այդ տեսարանին: Նրանց հանդեպ ողորմածությամբ Նա միաձուլեց երկու մեծ ճգնաժամերի նկարագրությունը՝

թողնելով, որ աշակերտներն իրենք քննելով հասկանան դրա իմաստը: Երբ Նա անդրադարձավ Երուսաղեմի կործանմանը, Նրա մարգարեական խոսքերը հասան այն իրադարձությունից անդին՝ մինչև այն օրվա վերջնական հրկիզումը, երբ Տերը պիտի ելնի Իր տեղից՝ աշխարհը նրանց անօրենության համար պատժելու, երբ երկիրը պիտի հայտնի իր արյունը և այլևս չպիտի ծածկի իր սպանվածներին: Այս ամբողջ խոսքը տրվեց ոչ միայն աշակերտների համար, այլև նրանց, ովքեր պիտի ապրեին այս երկրի պատմության վերջին տեսարանների ժամանակ»:

Դառնալով աշակերտներին՝ Քրիստոս ասաց. «Զգուշացե՛ք, որ ոչ ոք ձեզ չմոլորեցնի: Որովհետև շատերը պիտի գան Իմ անունով՝ ասելով. “Ես եմ Քրիստոսը”, և շատերին պիտի մոլորեցնեն»: Շատ կեղծ մեսիաններ պիտի հայտնվեն՝ պնդելով, թե հրաշքներ են գործում, և հայտարարելով, թե եկել է հրեական ազգի ազատագրման ժամանակը: Սրանք շատերին պիտի մոլորեցնեն: Քրիստոսի խոսքերը կատարվեցին: Նրա մահվան և Երուսաղեմի պաշարման միջև ընկած ժամանակահատվածում շատ կեղծ մեսիաններ հայտնվեցին: Սակայն այս նախազգուշացումը տրված էր նաև նրանց, ովքեր ապրում են աշխարհի այս դարում: Նույն խաբեությունները, որոնք գործադրվում էին Երուսաղեմի կործանումից առաջ, գործադրվել են դարերի ընթացքում և պիտի դարձյալ գործադրվեն:

«Եվ պիտի լսեք պատերազմների և պատերազմների լուրերի մասին. զգո՛ւյշ եղեք, որ չխռովվեք, որովհետև այս ամենը պետք է պատահի, բայց վախճանը դեռ չէ»: Երուսաղեմի կործանումից առաջ մարդիկ պայքարում էին գերիշխանության համար: Կայսրերը սպանվում էին: Նրանք, ովքեր ենթադրաբար պետք է կանգնած լինեին գահին ամենամոտ, սպանվում էին: Կային պատերազմներ և պատերազմների լուրեր: «Այս ամենը պետք է պատահի,— ասաց Քրիստոսը,— բայց վախճանը [հրեական ազգի՝ որպես ազգի] դեռ չէ: Որովհետև ազգ պիտի ելնի ազգի դեմ, և թագավորություն՝ թագավորության դեմ, և պիտի լինեն սովեր, և համաճարակներ, և երկրաշարժեր զանազան տեղերում: Այս ամենը երկունքի սկիզբն է»: Քրիստոսն ասաց. Երբ ռաբբիներն այս նշանները տեսնեն, դրանք կհռչակեն որպես Աստծու դատաստաններ այն ազգերի վրա, որոնք Նրա ընտրյալ ժողովրդին գերության մեջ են պահում: Նրանք կհռչակեն, թե այս նշանները Մեսիայի գալստյան նշանն են: Մի՛ խաբվեք. դրանք Նրա դատաստանների սկիզբն են: Ժողովուրդն իր վրա է ապավինել: Նրանք չեն ապաշխարել և չեն դարձի եկել, որպեսզի Ես նրանց բժշկեմ: Այն նշանները, որոնք նրանք ներկայացնում են որպես իրենց գերությունից ազատագրման նշաններ, իրենց կործանման նշաններն են»: The Desire of Ages, 628.

Երուսաղեմի պաշարումը 66 թվականին իր մեջ պարունակում էր այն նշանը, որ Հռոմը իր դրոշները կանգնեցրել էր սրբարանի տարածքում: Հիսուսի մեկնաբանությունը 66-ից 70 թվականների ժամանակաշրջանի իրադարձությունների վերաբերյալ 70 թվականի կործանումը համադրեց Իր Երկրորդ Գալստյան հետ, և կա մի նշան, որ առնչվում է Իր Երկրորդ Գալստյանը:

«Շուտով մեր աչքերը դարձան դեպի Արևելք, որովհետև մի փոքր սև ամպ էր երևացել՝ մարդու ձեռքի կեսի չափ մեծությամբ, և մենք բոլորս գիտեինք, որ դա Մարդու Որդու Նշանն էր»: The Day Star, 1846.

Ք.հ. 66-ից 70 թվականների պատմության սկիզբն ու ավարտը պարունակում են մի նշան, որը կապված է պաշարման սկզբի և քաղաքի կործանման հետ, և որը համընկնում է Ք.ա. 587 և 586 թվականներին աչքերի ցանկության մահվան ալֆա և օմեգա նշանի հետ:

Մեկուկես տարվա պաշարման պատմությունը «նշան» է վերջին օրերի համար: Եզեկիելի պատմության մեջ ներկայացված անմիտ կույսերը իրենց համապատասխանը գտնում են այն իմաստուն կույսերի պատմության մեջ, որոնք 66 թվականին տեսան պաշարման նշանը և փախան ապահովություն գտնելու համար: Մեկուկես տարվա պաշարումն այն նշանն է, որ ի հայտ է բերում երկրպագուների երկու դաս: Մի դասը կհասկանա նշանը, իսկ մյուս դասը, որ Եսայիան ներկայացնում է որպես «շատեր», չի տեսնի և չի լսի:

Շատերը և Քչերը

Այն ժամանակ թագավորն ասաց ծառաներին. «Կապեցե՛ք նրա ձեռքերն ու ոտքերը, տարե՛ք նրան և գցե՛ք արտաքին խավարը. այնտեղ կլինի լաց և ատամների կրճտոց. որովհետև կանչվածները շատ են, բայց ընտրյալները՝ քիչ»: Մատթեոս 22:13, 14.

Այսպես՝ վերջինները առաջին կլինեն, և առաջինները՝ վերջին. որովհետև շատերն են կանչված, բայց քչերն՝ ընտրված: Մատթեոս 20:16.

Տեսնել և լսել

Եզեկիելի գրքում կան հինգ գործնականորեն ներկայացված առակներ, և նաև հինգ անգամ Եզեկիելը խոսեց առաջնորդներին ու ժողովրդին: Այդ երկու վկաները նույնացնում են հինգ անմիտ կույսերին, որոնք հրաժարվում են «տեսնելուց» և հրաժարվում են «լսելուց»: Նրանք հրաժարվում են տեսնել կամ լսել այն գիտությունը, որ ավելանում է, երբ Հիսուսը, որ Հուդայի ցեղի Առյուծն է, բացում է Իր մարգարեական Խոսքի կնիքները:

Աշխարհը պիտի տեսնի և լսի

Ո՛վ աշխարհի բոլոր բնակիչներ և երկրի վրա բնակվողներ, տեսե՛ք, երբ նա լեռների վրա դրոշ է բարձրացնում, և երբ փող է հնչեցնում, լսե՛ք: Եսայիա 18:3.

Եվ այն օրը խուլերը պիտի լսեն գրքի խոսքերը, և կույրերի աչքերը պիտի տեսնեն խավարից ու մթությունից: Եսայիա 29:18.

Իմ հիմար և տիմար ժողովուրդը գիտություն չունի

Մինչև ե՞րբ պիտի տեսնեմ դրոշը և լսեմ փողի ձայնը: Որովհետև իմ ժողովուրդը անմիտ է, ինձ չեն ճանաչել. նրանք անխոհեմ որդիներ են և իմաստություն չունեն.

չարին գործելու համար իմաստուն են, բայց բարին գործելու գիտություն չունեն։
Երեմիա 4:21, 22.

Այս հոչակեցե՛ք Հակոբի տան մեջ և տաքածեցե՛ք այն Հուդայում՝ ասելով. «Լսեցե՛ք
այժմ սա, ո՛վ անմիտ ժողովուրդ և անխոհեմ, որ աչքեր ունեք, բայց չեք տեսնում, և
ականջներ ունեք, բայց չեք լսում»։ Երեմիա 5:20, 21.

Ապստամբ տուն

Եվ Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, դու բնակվում ես ապստամբ
տան մեջ, որոնք աչքեր ունեն՝ տեսնելու, բայց չեն տեսնում, և ականջներ ունեն՝
լսելու, բայց չեն լսում, որովհետև նրանք ապստամբ տուն են»։ Եզեկիել 12:1, 2.

Ուստի ես նրանց առականերով եմ խոսում, որովհետև տեսնելով՝ չեն տեսնում, և
լսելով՝ չեն լսում, ոչ էլ հասկանում։ Եվ նրանց մեջ կատարվում է Եսայիայի
մարգարեությունը, որ ասում է. «Լսելով պիտի լսեք և չպիտի հասկանաք, և
տեսնելով պիտի տեսնեք և չպիտի ընկալեք. որովհետև այս ժողովրդի սիրտը
բթացել է, և նրանց ականջները ծանրալուր են, և իրենց աչքերը փակել են, որպեսզի
երբևէ չտեսնեն իրենց աչքերով և չլսեն իրենց ականջներով և չհասկանան իրենց
սրտով, և չդառնան, և ես չբժշկեմ նրանց»։

Բայց երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև
լսում են։ Որովհետև ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդար
մարդիկ ցանկացել են տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չեն տեսել, և լսել այն, ինչ
դուք եք լսում, և չեն լսել։ Մատթեոս 13:13–17:

Հին շավիղները

Այսպես է ասում Տերը. «Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, նայեցե՛ք և հարցրե՛ք
հին շավիղների մասին, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով, և
հանգիստ պիտի գտնեք ձեր հոգիների համար»։ Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք
գնա նրանով»։ Նաև պահապաններ կանգնեցրի ձեր վրա՝ ասելով. «Ուշադրությո՛ւն
դարձրեք փողի ձայնին»։ Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք ուշադրություն
դարձնի»։ Երեմիա 6:16, 17.

1840–1844 թվականների պատգամը

«1840–1844 թթ. տրված բոլոր պատգամները այժմ պետք է հզորությամբ
ներկայացվեն, որովհետև շատ մարդիկ կորցրել են իրենց ուղղությունը։
Պատգամները պետք է հասնեն բոլոր եկեղեցիներին»։

«Քրիստոսն ասաց. «Երանի՛ ձեր աչքերին, որովհետև տեսնում են, և ձեր
ականջներին, որովհետև լսում են. որովհետև ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, որ շատ
մարգարեներ և արդար մարդիկ ցանկացան տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և
չտեսան, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չլսեցին» [Մատթեոս 13:16, 17]։ Երանի՛ այն
աչքերին, որոնք տեսան այն բաները, որ տեսնվեցին 1843 և 1844 թվականներին»։

«Լուրը տրվեց: Եվ լուրը կրկնելու մեջ չպետք է որևէ հապաղում լինի, որովհետև ժամանակների նշանները կատարվում են. ավարտական գործը պետք է իրականացվի: Կարճ ժամանակում մեծ գործ պիտի կատարվի: Շուտով Աստծու տնօրինությամբ մի լուր պիտի տրվի, որը պիտի վերածվի հզոր աղաղակի: Այն ժամանակ Դանիելը պիտի կանգնի իր բաժնի մեջ՝ տալու իր վկայությունը»:
Manuscript Releases, h. 21, 437.

Պաշարման նշանը

Եզեկիելի գրքում հինգ անգամ կա, երբ նա «գործով ներկայացրեց» մի առակ, որը ժողովուրդը հրաժարվեց տեսնել, և ևս հինգ անգամ նա «խոսեց» այդ ժողովրդի հետ, որը հրաժարվեց լսել: Գործով ներկայացված առակի և խոսքի երկու վկաները ներկայացվեցին հինգ անմիտ կույսերին: Այդ գործով ներկայացված առակներից մեկը, որը գտնվում է չորրորդ գլխում, ներկայացնում է պաշարման «նշանը», որը զգուշացնում է գալիք կործանման մասին: Եզեկիելի պատգամը պատգամ է Լառդիկիային:

Լառդիկիային տրված «նշանը» «պաշարման նշանն» է, և վերջին օրերի պաշարումը ներկայացված է մի քանի վկաների կողմից: Քրիստոսի օրերի հրեաներին տրված միակ նշանը Հովնանի նշանն էր, որը ներկայացնում է կետի որովայնում երեք օր լինելու գործողությամբ արտահայտված առակը:

Այն ժամանակ դպիրներից և փարիսեցիներից ոմանք պատասխանեցին ու ասացին. «Վարդապետ, կամենում ենք Քեզնից մի նշան տեսնել»: Բայց Նա պատասխանեց ու նրանց ասաց. «Չար և շնացող սերունդը նշան է որոնում, և նրան նշան չի տրվի, բացի Հովնան մարգարեի նշանից. որովհետև ինչպես Հովնանը երեք օր և երեք գիշեր կետի որովայնում էր, այնպես էլ Մարդու Որդին երեք օր և երեք գիշեր երկրի սրտում պիտի լինի»: Մատթեոս 12:38-40:

Հովնանի նշանը

Հովնանի նշանը մահից հարության գործնականորեն մարմնավորված առակ էր: Հովհաննեսը ներկայացնում է նույն ճշմարտությունը, որովհետև նա նետվեց եռացող յուղի կաթսայի մեջ և դուրս եկավ կենդանի: Դանիելը առյուծների գուրում և Նաբուգոդոնոսորի հնոցի մեջ գտնվող երեք արժանավորները ներկայացնում են մահից հարություն: Բոլորն էլ ներկայացնում են Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում հարություն առնող հարյուր քառասունչորս հազարը:

«Այժմ Փրկչի մտքերը, անցյալն ու ապագան խորհրդածելուց հետո, վերադարձան ներկային: Մինչ ժողովուրդը ջանում էր իր մտքերում կազմված տպավորությունների և իր ունեցած լույսի համաձայն բացատրել այն, ինչ տեսել ու լսել էր, «Յիսուսը պատասխանեց և ասաց. Այս ձայնը ոչ թե ինձ համար եղավ, այլ ձեզ համար»: Սա Նրա Մեսիական լինելու պսակադիր վկայությունն էր, Հոր տված նշանը, որ Հիսուսը ճշմարտությունն էր խոսել և Աստծո Որդին էր: Արդյո՞ք հրեաները պիտի երես թեքեին բարձր Երկնքի այս վկայությունից: Նրանք մի անգամ հարցրել էին Փրկչին. «Ի՞նչ նշան ես ցույց տալիս, որ տեսնենք և հավատանք»:

Անթիվ նշաններ էին տրվել Քրիստոսի ծառայության ողջ ընթացքում, սակայն նրանք փակել էին իրենց աչքերը և կարծրացրել իրենց սրտերը, որպեսզի չհամոզվեն: Ղազարոսի հարության պսակադիր հրաշքը չվերացրեց նրանց անհավատությունը, այլ լցրեց նրանց առավել մեծ չարությամբ. և այժմ, երբ Հայրը խոսել էր, և նրանք այլևս չէին կարող որևէ նոր նշան պահանջել, նրանց սրտերը չփափկեցին, և նրանք շարունակեցին հրաժարվել հավատալուց»: Մարգարեության Հոգի, հատոր 3, 79:

Ղազարոսը հարության նշանն էր, ինչպես Հովնանը կետի փորի մեջ մարմնավորեց այն: Հարություն առած Ղազարոսի հետ կապված Հոր ձայնը ներկայացնում է աստվածայնության և մարդկայնության միավորումը, որն, իհարկե, Քրիստոսի բնությունն է, Նա, որ Իր վրա առավ մարդկային մարմին: Աստվածայնության միավորումը մարդկայնության հետ հարյուր քառասունչորս հազարների դրոշմն է, իսկ Ղազարոսը հարության գործության նշանն է, որը կատարում է Արարչի և արարածի միացումը:

«Ղազարոսի հարությամբ շատերը առաջնորդվեցին հավատալու Հիսուսին: Աստծու ծրագիրն էր, որ Ղազարոսը մեռներ և դրվեր գերեզմանում, նախքան Փրկչի գալը: Ղազարոսի հարությունը Քրիստոսի պսակադիր հրաշքն էր, և դրա պատճառով շատերը փառավորեցին Աստծուն»: Manuscript Releases, հատոր 21, 111.

Ղազարոսը գլխավորեց հաղթական մուտքը Երուսաղեմ, և նա Հովնանի միջոցով պատկերված հարության կենդանի «նշանն» էր:

«Ղազարոսը, որի մարմինը գերեզմանի մեջ ապականություն էր տեսել, բայց որն այժմ ցնծում էր փառավոր տղամարդկության գործությամբ, առաջնորդում էր այն անասունը, որի վրա Փրկիչը հեծել էր»: The Desire of Ages, 572.

Հաղթական մուտքը համապատասխանում է Էքզետերի ճամբարային ժողովին, որը տասը կույսերի առակի ալֆա կատարումն էր, և այսպիսով «Հովնանի և Ղազարոսի» «նշանը» համապատասխանեցնում է պատգամի հռչակման օմեգային և կատարյալ կատարմանը. «Ահա Փեսան գալիս է»:

«Ես հաճախ ուշադրություն եմ հրավիրում տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, իսկ հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև իսկ բառացիորեն, որովհետև այն առանձնահատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, ինչպես երրորդ հրեշտակի պատգամը, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի վախճանը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Հովնանը, Ղազարոսը և Սամուել Սնտուի՝ Էքզետերի ճամբարային ժողովին ուշ հասնելը համընկնում են Եզեկիելի «պաշարման նշանի» հետ: Ղազարոսը Քրիստոսին էջի վրա առաջնորդեց դեպի Երուսաղեմ:

«Բեյթսը 1844 թվականի օգոստոսին Էքսետերի (Նյու Հեմփշիր) վրանային ժողովի կարևոր առաջնորդներից մեկն էր, երբ առաջին անգամ ներկայացվեց «ճշմարիտ կեսգիշերային աղաղակը»: Պատահամբ Բեյթսն էր ընտրված որպես այդ

առավոտվա ծառայության քարոզիչը վրանային ժողովում: Նա հորդորում էր իր ունկնդիրներին հավատարիմ մնալ և հանդարտորեն վստահեցնում էր նրանց, որ Աստված պարգապես փորձում էր նրանց, որ նրանք գտնվում էին հապաղման ժամանակում, և արտահայտում էր նմանատիպ մտքեր, երբ Մամուել Ս. Սնոուն ձիով հեծած հասավ վրանային ժողովատեղի: Իր քրոջ՝ տիկին Ջոն Քաուչի կողքին նստելով՝ Սնոուն վերահաստատեց իր համոզմունքը, որ Քրիստոսը կհայտնվի նշանակված ժամանակին: Խորապես հուզված՝ տիկին Քաուչը վեր կենալով ապշեցրեց ունկնդիրներին և հայտարարեց. «Ահա մի մարդ, որ Աստծուց պատգամ ունի»: Լիրոյ Ֆրում, Մեր հայրերի մարգարեական հավատքը, հատոր 4, 549:»

1521 թվականի ապրիլին Մարտին Լյութերը ձիաքարշ սայլով ուղևորվեց դեպի Վորմսի դիետան, որտեղ մերժեց պապական ավանդություններն ու սովորությունները և հայտարարեց. «Եթե ինձ չհամոզեն Սուրբ Գրքերի վկայությամբ կամ հստակ բանականությամբ... ես չեմ կարող և չեմ ուզում ոչինչ ուրանալ, քանի որ ո՛չ ապահով է, ո՛չ էլ իրավացի՝ խղճի դեմ գնալը: Ահա ես կանգնած եմ այստեղ: Այլ կերպ չեմ կարող: Աստված օգնական ինձ: Ամեն»:

Ինչպես փարիսեցիները ընդդիմացան Քրիստոսի հաղթական մուտքին, այնպես էլ պապական իշխանությունները ընդդիմացան Լյութերի մուտքին: Այնուհետև Լյութերը փոխեց իր անունը (կնքման խորհրդանիշ) և պահվեց թաքստոցում, մինչ նա Նոր Կտակարանը թարգմանում էր գերմաներեն լեզվով: Նրա ներկայացումը Վորմսի Դիետայում նախատիպեց Կեսգիշերային աղաղակը, որը հանգեցրեց այն ժամանակվա եկեղեցա-պետական իշխանությունների կողմից արձակված մահվան հրամանագրին՝ այդպիսով նախատիպելով կիրակնօրյա օրենքը: «Յունկեր Յորգ» անունով տասը ամիս թաքնված մնալուց հետո իշխանությունների կողմից եկող սպառնալիքը փոխվել էր՝ գլխավորապես դեպի երկու ռազմական խնդիրները, որոնց բախվում էր ապականված Կառլոս V-ը: Այդ երկու ռազմական սպառնալիքներն էին Ֆրանսիան և իսլամը, որոնք ներկայացնում են սոցիալիզմի և իսլամի նույն անսուրբ դաշինքը, որն այսօր դիմակայում է մարդկությանը:

«Երկրի վրա Աստծո գործը, դարից դար, ամեն մի մեծ բարենորոգման կամ կրոնական շարժման մեջ, ներկայացնում է ապշեցուցիչ նմանություն: Մարդկանց հետ Աստծո վարվեցողության սկզբունքները միշտ նույնն են: Ներկայի կարևոր շարժումներն իրենց զուգահեռն ունեն անցյալի շարժումների մեջ, և նախորդ դարերի եկեղեցու փորձառությունը մեծ արժեք ունեցող դասեր ունի մեր ժամանակի համար»: «Մեծ պայքար», 343:

Ղազարոսի կողմից առաջնորդվող մի ավանակ Քրիստոսին բերեց Երուսաղեմ, ձիաքարշ կառքը Լյութերին բերեց Վորմսի ժողովին, և մի ձի Սնոուն բերեց Էքզեթերի ճամբարային ժողովին, այդպիսով նույնացնելով ավանակը և ձին՝ երկուսն էլ «Equidae» ընտանիքի, «Equus» ցեղի անդամներ, որպես Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի նշան:

Խիստ ցնձա՛, ո՛վ Սիոնի դուստր, աղաղակի՛ր, ո՛վ Երուսաղեմի դուստր. ահա քո Թագավորը գալիս է քեզ մոտ. Նա արդար է և փրկություն ունեցող, հեզ՝ և նստած էշի վրա, և էշի քուռակի՝ ավանակի ձագի վրա: Զաքարիա 9:9.

Կեսգիշերային աղաղակի լուրի նշանը էշի կամ ձիու գալուստն է, որոնք երկուսն էլ իսլամի խորհրդանիշներն են: Կեսգիշերային աղաղակի ճշմարիտ լուրի ընտրյալ պատգամաբերը եկավ ձիու վրա՝ համապատասխանելով Քրիստոսի՝ էշի վրա գալուն: Վերջին օրերի «պաշարումը» նշանավորվում է էլեն Ուայթի այն նույնականացման կատարմամբ, ըստ որի Նեշվիլ քաղաքը պետք է զարկվի «կրակե գնդերով»:

Ինչո՞ւ է պաշարումը սկսվում Նեշվիլի հրագնդերից: Մի՞թե այն պատճառով, որ իսլամը ներկայացված է էշով և ձիով Աստծու մարգարեական Խոսքում:

Զմյուռնիա

Ներոն կայսրը նշանավորում է Զմյուռնիայի եկեղեցու սկիզբը, երբ Հռոմ քաղաքը այրվեց 64 թվականին: Այդ թվականը նշանավորում է քրիստոնեական եկեղեցու հալածանքի սկիզբը, որն իրականացվեց երկու հարյուր հիսուն տարվա ընթացքում և ավարտվեց 313 թվականին՝ Միլանի հրովարտակով: Գազանի պատկերի կազմավորումը ներկայացնում է ալֆա սահմանանշանը, որը ներմուծում է մի ժամանակաշրջան, որ ավարտվում է օմեգա սահմանանշանով, ներկայացված՝ գազանի նշանով, շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ ժամանակաշրջանը բնորոշվում է որպես սկսվող «հրովարտակներով»:

«Եթե ընթերցողը կամենում է հասկանալ այն գործոնները, որ պիտի գործադրվեն շուտով վրա հասնող պայքարում, ապա նա միայն պիտի հետևի այն միջոցների արձանագրությանը, որոնք Հռոմը գործածեց նույն նպատակի համար անցած դարերում: Եթե նա ուզում է իմանալ, թե ինչպես պիտի վարվեն միավորված պապականներն ու բողոքականները նրանց հետ, ովքեր մերժում են իրենց դոգմաները, թող տեսնի այն ոգին, որ Հռոմը դրսևորեց շաբաթի և նրա պաշտպանների հանդեպ:»

«Թագավորական հրովարտակները, համընդհանուր ժողովները և աշխարհիկ իշխանությամբ պաշտպանվող եկեղեցական կարգադրությունները այն աստիճաններն էին, որոնցով հեթանոսական տոնը քրիստոնեական աշխարհում ձեռք բերեց իր պատվավոր դիրքը: Կիրակիի պահպանումը պարտադրող առաջին հրապարակային միջոցը Կոստանդինի արձակած օրենքն էր: (Ք.հ. 321 թ., տե՛ս Հավելվածի ծանոթագրությունը 53-րդ էջի համար:) Այս հրովարտակը քաղաքաբնակներից պահանջում էր հանգստանալ «արևի պատկառելի օրը», սակայն թույլատրում էր գյուղաբնակներին շարունակել իրենց երկրագործական զբաղմունքները: Թեև ըստ էության հեթանոսական օրենք էր, այն կայսրի կողմից գործադրվեց քրիստոնեությունը նրա անվանական ընդունումից հետո»: Մեծ պայքարը, 574:

Մյուռնիայի եկեղեցուց դեպի Պերգամոսի եկեղեցի անցումը նշանավորած առաջին թագավորական հրովարտակը 313 թվականին Միլանի հրովարտակն էր: Այն ներկայացնում էր առաջին քայլը, որը հանգեցրեց 321 թվականի առաջին կիրակնօրյա օրենքին: Երուսաղեմի կործանումը նախատիպում է կիրակնօրյա օրենքը, և երկու մարգարեական վկաներ ցույց են տալիս մի պաշարում, որը նախորդել էր կործանմանը:

Այդ երկու պաշարումները, որոնք ներկայացված են Բաբելոնի երրորդ պաշարմամբ մ.թ.ա. 587 թվականին և Հռոմի երկրորդ պաշարմամբ 70 թվականին, ցույց են տալիս, որ այն նշաձողը, որը նախորդում է կիրականօրյա օրենքի նշաձողին, մարգարեական պաշարում է:

Նաբուգոդոնոսորը պաշարեց Հովակիմին, ապա՝ Հովեքինին, և վերջապես՝ Մեդեկիային: Կեստիոսը պաշարում հաստատեց 66 թվականին և կատարեց այն նշանը, որ Հիսուսը տվել էր եկեղեցուն, ճիշտ այնպես, ինչպես մ.թ.ա. 587 թվականի երրորդ պաշարումն ուներ Եզեկիելի կնոջ մահվան նշանը: Այն ուղենիշը, որ նախորդում է Երուսաղեմի կործանմանը, պաշարումն է, և այն նաև «նշան» է: Այն ուղենիշը, որ նախորդեց 321 թվականի կիրականօրյա օրենքին, Միլանի հրովարտական էր, որտեղ տեղի ունեցավ անցումը այն եկեղեցուց (Զմյուռնիա), որի դեմ դատապարտություն չկա, դեպի Պերգամոս՝ փոխզիջման գնացած եկեղեցու խորհրդանիշը:

Ուստի Միլանի հրովարտակը մարգարեական պաշարման սկիզբն է, և նաև նշան է: Այն նաև նշում է այն կետը, ուր հարյուր քառասունչորս հազարի լաոդիկեական շարժումը անցում է կատարում դեպի հարյուր քառասունչորս հազարի փիլադելփիական շարժումը:

Փիլադելփիան և Զմյուռնիան ներկայացնում են Հայտնության յոթ եկեղեցիներից միակ երկու եկեղեցիները, որոնք դատապարտություն չունեն: Այս փաստը, իր հերթին, նույնացնում է այդ անցումը որպես զինավոր եկեղեցուց դեպի հաղթական եկեղեցի անցում: Այդ անցումը համընկնում է Միլանի հրովարտակի հետ, որտեղ վերջին օրերի հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը դառնում է այն ութերորդ եկեղեցին, որ յոթից է: Փիլադելփիան և Զմյուռնիան նաև միակ երկու եկեղեցիներն են, որ պայքարում են նրանց դեմ, ովքեր ասում են, թե իրենք հրեաներ են, բայց իրականում Սատանայի ժողովարանից են:

313 թվականի այդ ճանապարհային նշանը նաև համընկնում է 1844 թվականի օգոստոսի 12-ից 17-ը կայացած Էքսեթերի ճամբարային ժողովի հետ: Երբ ճամբարային ժողովն ավարտվեց, լուրը մակընթաց ալիքի պես սփռվեց Միացյալ Նահանգների արևելյան ծովափով մեկ, մինչև որ դուռը փակվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

«Ինչպես մակընթաց ալիքը, այդ շարժումը սփռվեց ողջ երկրի վրա: Քաղաքից քաղաք, գյուղից գյուղ, և մինչև հեռավոր գավառական վայրեր այն տարածվեց, մինչև որ Աստծո սպասող ժողովուրդը լիովին արթնացավ: Մոլեռանդությունը այս հռչակագրության առաջ անհետացավ, ինչպես վաղ առավոտյան սառնամանիքը՝ ծագող արևի առաջ: Հավատացյալները տեսան, թե ինչպես իրենց կասկածն ու տարակուսանքը վերացան, և հույսն ու արիությունը կենդանացրին նրանց սրտերը: Այդ գործը գերծ էր այն ծայրահեղություններից, որոնք միշտ ի հայտ են գալիս, երբ առկա է մարդկային գրգռվածություն՝ առանց Աստծո խոսքի և Հոգու զսպող ազդեցության: Իր բնույթով այն նման էր այն խոնարհության և Տիրոջը վերադառնալու ժամանակներին, որոնք հին Բսրայելում հետևում էին Նրա ծառաների խրատական պատգամներին: Այն կրում էր այն հատկանիշները, որոնք բոլոր դարերում նշանավորում են Աստծո գործը: Էքստատիկ ուրախությունը քիչ էր,

փոխարենը՝ սրտի խոր քննություն, մեղքի խոստովանություն և աշխարհից հրաժարում: Տիրոջը հանդիպելուն պատրաստվելը տառապագին հոգիների ծանր բեռն էր: Կար համառ աղոթք և անվերապահ նվիրում Աստծուն»: The Great Controversy, 400, 401.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին դռան փակվելը նախապատկերում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը, իսկ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի փակ դռանը նախորդած նշանաբարը Էքզեթերի ճամբարային ժողովն էր: Ուստի Էքզեթերի ճամբարային ժողովը համընկնում է Միլանի հրովարտակի հետ: Այն նաև համընկնում է Քրիստոսի հաղթական մուտքի հետ:

«Կեսգիշերյան աղաղակը այնքան էլ փաստարկությամբ չէր տարածվում, թեև Սուրբ Գրքի ապացույցը պարզ ու վճռական էր: Նրա հետ գնում էր մի մղիչ գորություն, որ շարժում էր հոգին: Կասկած չկար, հարցադրում չկար: Քրիստոսի Երուսաղեմ հաղթական մուտքի առիթով, այն ժողովուրդը, որ երկրի բոլոր կողմերից հավաքվել էր տոնը պահելու համար, բազմությամբ գնում էր դեպի Ձիթենյաց լեռը, և երբ նրանք միանում էին Հիսուսին ուղեկցող բազմությանը, որսում էին այդ ժամի ներշնչումը և օգնում էին հզորացնելու աղաղակը. «Օրհնյալ է Նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով»: [Մատթեոս 21:9:] Նույն կերպ էլ անհավատները, որոնք հոսում էին աղվենտիստական ժողովները՝ ոմանք հետաքրքրասիրությունից, ոմանք պարզապես ծաղրելու համար,— զգում էին այն համոզիչ գորությունը, որ ուղեկցում էր այս լուրը. «Ահա, Փեսան գալիս է»» Մարգարեության Հոգի, հատոր 4, 250:

Միլանի հրովարտակը նշանավորում է այն մարգարեական պաշարումը, որը նախատիպորեն ներկայացված էր Նաբուգոդոնոսորի կողմից մ.թ.ա. 587-ին և Կեստիոսի կողմից՝ 66 թվականին: Այդ երկու պաշարումները, համապատասխանաբար, հանգեցրին Երուսաղեմի կործանմանը մ.թ.ա. 586-ին և 70 թվականին: Կեստիոսի պաշարումն ավարտվեց, և երեքուկես տարի անց պաշարումը վերսկսվեց Տիտոսի գլխավորությամբ՝ այդպիսով ներկայացնելով մի մարգարեական ժամանակաշրջան, որը սկսվում է հռոմեական ալֆա իշխողով և ավարտվում օմեգա իշխողով: Այդ երեքուկես տարիները ներկայացնում են պապության կողմից Երուսաղեմի ոտնակոխ լինելը, ինչպես նաև շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքը, երբ պապության մահացու վերքը կբժշկվի, և նա կրկին կիշխի երեքուկես խորհրդանշական տարի:

Բայց տաճարից դուրս գտնվող գավիթը թող դուրս մնա, և այն մի՛ չափիր, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք քառասուններկու ամիս պիտի ոտնակոխ անեն սուրբ քաղաքը: Հայտնություն 11:2.

538 թվականին, և ապա կրկին՝ գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, սկսվում է Երուսաղեմի ոտնահարվելը: Այդ երկու կիրակնօրյա օրենքները ներկայացված էին 321 թվականով, երբ Կոստանդին Մեծը սահմանեց առաջին կիրակնօրյա օրենքը: 538 թվականին պապականությունը գորություն ստացավ հալածելու (ոտնահարելու) Աստծու եկեղեցին երեքուկես տարի՝ ինչպես ներկայացված է Կեստիոսից մինչև Տիտոս պատմությամբ: 538 թվականին պապականությունը Երրորդ Օռլեանի ժողովում

ընդունեց կիրակնօրյա օրենք: Շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքը ցույց է տալիս այն ժամանակը, երբ պապականությունը կրկին զորություն է ստանում ոտնահարելու տաճարը (հալածելու):

313-ը նույնացնում է այն առաջին հրովարտակը, որը 321 թվականին հանգեցրեց առաջին կիրակնօրյա օրենքին: Այնուհետև, 330 թվականին, կայսրությունը մարգարեաբար բաժանվեց արևելքի և արևմուտքի, այսպիսով նշանավորելով պապական հալածանքների երկրորդ շրջանի «քառասուններկու» խորհրդանշական ամիսների օմեգա եզրակացությունը՝ հալածանքի և ոտնակոխ անելու մի ժամանակաշրջան, որը սկսվել էր Միացյալ Նահանգներում ալֆա կիրակնօրյա օրենքով:

Եվ նրանց հետևեց երրորդ հրեշտակը՝ բարձր ձայնով ասելով. Եթե մեկը երկրպագի գազանին և նրա պատկերին, և նրա նշանը ընդունի իր ճակատի վրա կամ իր ձեռքի վրա, նա ևս պիտի խմի Աստծո բարկության գինուց, որ առանց խառնուրդի լցված է Նրա զայրույթի բաժակի մեջ. և պիտի տանջվի կրակով և ծծումբով սուրբ հրեշտակների առաջ և Գառան առաջ: Եվ նրանց տանջանքի ծուխը հավիտյանս հավիտենից վեր է բարձրանում, և ցերեկ ու գիշեր հանգիստ չունեն նրանք, որ երկրպագում են գազանին և նրա պատկերին, և ով որ ընդունում է նրա անվան նշանը: Ահա այստեղ է սրբերի համբերությունը. ահա նրանք, որ պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը: Հայտնություն 14:9–12.

Դաշտը

«Միլան» բառի լատիներեն նշանակությունն է՝ դաշտի միջնամասը: Արևելքի և արևմուտքի միջնամասում, 313 թվականին, արևմուտքի Կոստանդինը դաշինք որոնեց արևելքի Լիկինիոսի հետ: Հրամանագիրը ներկայացնում էր արևելքն ու արևմուտքը միավորելու փորձը, և հրամանագիրը վավերացվեց պայմանագրային ամուսնությամբ, երբ Կոստանդինի խորթ քույրը՝ Կոնստանցիան, ամուսնացավ Լիկինիոսի հետ: Սակայն, ինչպես Դանիել տասնմեկի առաջին պայմանագրային ամուսնությունը՝ հյուսիսի Սելևկյանների և հարավի Պտղոմեոսի միջև, այդ ամուսնությունը ևս դատապարտված էր ձախողման, ինչպես կատարվեց հին ասացվածքը, որն ասում է. «արևելքը արևելք է, և արևմուտքը՝ արևմուտք, և այդ երկուսը երբեք չեն հանդիպի»:

«330» թվականն անմիջականորեն ներկայացված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քսանչորսերորդ, քսանյոթերորդ և քսանիններորդ համարներում: Սա 313-ից մինչև 330 թվականների տասնյոթ տարիները բերում է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի մարգարեական գծի մեջ, և մարգարեական անհրաժեշտությամբ այն 313 թվականին արևելքի և արևմուտքի այդ դաշնագրային ամուսնությունը նույն գլխում եղած առաջին դաշնագրային ամուսնության զուգահեռ է ճանաչում:

«Դանիելի տասնմեկերորդ գլխում եղած մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը: Այս մարգարեության կատարման մեջ տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի»: Manuscript Releases, number 13, 394.

Անտիոքոս II Թեոսը, որ թագավորեց մ.թ.ա. 261–246 թվականներին, մի կողմ դրեց իր առաջին կնոջը՝ Լաոդիկե I-ին, որպեսզի ամուսնանա Եգիպտոսի Պտղոմեոս II Փիլադելփոսի դստեր՝ Բերենիկեի հետ: Այդ ամուսնությունը խաղաղության համաձայնության մի մասն էր, որով մ.թ.ա. 252 թվականին ավարտվեց Երկրորդ սիրիական պատերազմը: Երբ հետագայում Կոստանդինը 324 թվականին հաղթեց Լիկինիոսին, այդ ամուսնությունն ավարտվեց, ինչպես և Անտիոքոսի ու Բերենիկեի ամուսնությունը ավարտվեց, երբ առաջին կինը՝ Լաոդիկեն, մ.թ.ա. 246 թվականին թունավորեց Անտիոքոսին: Այն ամուսնությունը, որ նշանավորել էր երկրորդ սիրիական պատերազմի ավարտը, և Անտիոքոսի սպանությունը, ապա դրանից հետո Բերենիկեի, նրա զավակի և եգիպտական շրջապատի սպանությունը, նշանավորեցին երրորդ սիրիական պատերազմի սկիզբը: 313 թվականի պայմանագրային ամուսնությունն ավարտեց հալածանքի այն շրջանը, որ ներկայացված է Զմյուռնիայի եկեղեցով, և սկսեց փոխզիջման այն շրջանը, որ ներկայացված է Պերգամոսի եկեղեցով:

Մելևկյան պատմության սկզբում տեղի ունեցած ամուսնությունը նախապատկերում էր Մելևկյան կայսրության վերջում կնքված դաշնագրային ամուսնությունը, երբ Անտիոքոս Մեծն իր դուստր Կլեոպատրա Ա-ին տվեց Պտղոմեոս Եպիփանեսին: Ամուսնությունը տեղի ունեցավ Ռաֆիայում մ.թ.ա. 193 թվականին, սակայն դաշինքը շուտով ավարտվեց, ինչպես որ ավարտվել էր հյուսիսի թագավորի և հարավի թագավորի միջև եղած առաջին դաշնագրային ամուսնությունը: Մելևկյան կայսրության ալֆա և օմեգա դաշնագրային ամուսնությունները նախապատկերում են Դանիել տասնմեկի մարգարեական պատմության մեջ ավելի ուշ նշված դաշնագրային ամուսնությունը, երբ Օկտավիանոսը մ.թ.ա. 40 թվականին իր քույր Օկտավիա Մինորին տվեց Մարկոս Անտոնիոսին: Մարկոս Անտոնիոսը և Օկտավիանոսը իշխանության պայքարի մեջ էին Հռոմի արևելյան և արևմտյան տարածքների համար, ինչը սկսվել էր մ.թ.ա. 44 թվականին Հուլիոս Կեսարի սպանությամբ: Բրունդիսիումի դաշնագիրը հաստատվեց այդ ամուսնությամբ մ.թ.ա. 40 թվականին, և ութ տարի անց՝ մ.թ.ա. 32 թվականին, Մարկոս Անտոնիոսը պաշտոնապես ապահարզան տվեց Օկտավիային և հանգեցրեց Ակտիումի ճակատամարտին մ.թ.ա. 31 թվականին, որտեղ և՛ Մարկոս Անտոնիոսը, և՛ Կլեոպատրան՝ (ամենավերջին Կլեոպատրան), հասան իրենց վախճանին:

Մելևկյան կայսրության օմեգա ամուսնական դաշինքը ներկայացրեց առաջին Կլեոպատրային, որը նախատիպավորում էր վերջին Կլեոպատրային, որի ծագման գիծը կազմեց կապը Հռոմեական կայսրության մարգարեական ալֆա ամուսնական դաշինքին՝ մ.թ.ա. 40 թվականին: Այդ երեք դաշնագրային ամուսնությունները նախատիպավորում են Միլանի հրովարտակի դաշնագրային ամուսնությունը: Միլանի հրովարտակը նշանավորում է մարգարեական պաշարման սկիզբը, այն ներկայացնում է մարգարեական նշան, այն նշանավորում է արդար եկեղեցու անցումը անարդար եկեղեցու, այդպիսով համընկնելով յոթից եղող ութերորդի առեղծվածի հետ: Այն նշանավորում է մի դաշնագրային ամուսնություն, որը վերջ է դնում պատերազմին, մինչև դաշնագրային ամուսնության ամուսնալուծությունը, և այդպիսով նշանավորում պատերազմի սկիզբը: Երկու հռոմեական ամուսնությունների դեպքում

ամուսնալուծությունը արագացնում է կայսրության միավորումը: 313 թվականը նաև նշանավորում է Էքզեթերի ճամբարային ժողովը, որտեղ Սուրբգիշերային Աղաղակի լուրի հռչակումը սկսվում է և տանում դեպի հոկտեմբերի 22-ի փակ դուռը:

Հաջորդ հոդվածում կշարունակենք անդրադառնալ այս ճշմարտություններին: